

3 Евангелля св.Лукі Езус пайшоў у горад, які называўся Наін, і з Ім ішлі многія вучні Ягоныя і вялікі натоўп. Калі ж Ён наблізіўся да гарадской брамы, выносілі з яе памерлага, адзінага сына ў маці, якая была ўдавою. І шмат людзей з горада ішло разам з ёю. Ubачыўшы яе, Пан злітаваўся над ёю і сказаў: “Не плач”.

І падышоўшы, дакрануўся да насілак. Тыя, хто нёс, спыніліся. І сказаў: “Хлопча, кажу табе, устань”.

Мёртвы сеў і пачаў гаварыць. І Езус аддаў яго маці ягонай. Усіх жа ахапіў страх, і славiлі Бога, кажучы: “Вялікі прарок паўстаў сярод нас, і Бог наведаў свой народ”.

І разышлася гэтая навіна пра Яго па ўсёй Юдэі і па ўсёй ваколіцы. †

Лк 7, 11-17

Гаспадар жыцця

Знамянальна ў Евангеллях тое, што на працягу сваёй трохгадовай дзейнасці Езус не прымаў удзел у пахаванні. Ні адзін з евангелістаў не занатаваў прысутнасці Хрыста ў такой зразумелай для чалавека падзеі, чым ёсць яго апошні шлях на месца вечнага спачыну. Насуперак: кожнае сутыкненне Езуса са смерцю давала Яму нагоду, каб прадэманстраваць нязвычайную Яго моц. Езус быў на вяселлі, прымаў запрашэнні ў госці ў да сяброў, не адказваўся і тады, калі запрашалі яго і ворагі да сябе ў дом. Настаўнік, суправаджаючы людзей у іхнім штодзённым жыцці, быў блізка ля пастухоў, земляробаў, рыбакоў, якія выконвалі сваю штодзённую працу і Ён карыстаўся яе плёнам. Жыццё звыклых людзей было як бы натуральным фонам абвяшчэння Добрай Навіны, за выключэннем смерці. Езус веў сябе так, як бы проста пазбягаў пахавання.

У дачыненні да памерлай дачкі Яіра Ён сказаў, што дзяўчынка не памерла, але толькі спіць. Езус разбудзіў яе з гэтага сну і аддаў бацькам.

Хрыстус быў найбліжэй да пахавання ў выпадку смерці свайго сябра Лазара. Калі Яму паведамілі пра яго хваробу, то Настаўнік не спяшаўся ісці ў Бэтанію. Пасля смерці Лазара Езус прыйшоў у дом Марыі і Марты праз некалькі дзён. І толькі пасля чатырох дзён пасля пахавання Хрыстус стаў ля яго магілы, перад якой заплакаў. Малітва і заклік: “Лазар! Выйдзі!” ажывілі яго. Гэты цуд садзейнічаў таму, што многія паверылі ў Хрыста. Нельга абмінуць маўчаннем і той факт, што гэтая ж самая падзея падштурхнула іншых да таго, каб Яго заняволіць і асудзіць на смерць. Ля мястэчка Наін Езус быў як бы ўражаны пахаваннем. Евангеліст падкрэсліў гэта расказам, што Езус, набліжаючыся да гарадскіх варотаў, зусім выпадкова стаў сведкам распачы маці пасля смерці сына. Рэакцыя Настаўніка на трагедыю смерці і чалавечую распач была неадкладнай. “Не плач!” – пачула ўбогая ўдава. “Юначка, кажу табе, устань!” (Лк 7, 14) – звярнуўся да памерлага. У

тых кароткіх словах хавалася Божая сіла, якая вяртае жыццё і радасць.

Прыйдзе час, калі сам Езус будзе патрабаваць паслугі Нікадэма з Арыматэі, які пакладзе Яго ў магілу. Гэта будзе пахаванне, у якім зерне, укінутае ў зямлю, прынясе моц, якая здольна вярнуць жыццё кожнаму. Езус Хрыстус з'яўляецца нашай Дарогай, Праўдай і Жыццём. Не забудзьце ж пра гэта, калі ў Вас будзе паміраць надзея!

Кс. Яраслаў Грынашкевіч